

[Gert Petersen]

Selvfølgelig kan man igennem veltillæggede handelsblokader bremse en aggression. Det koster noget. Men det koster noget på pengepungen, selvfølgelig også for de lande, som er med i blokaden, de mister store indtægter, handelsindtægter. Det er så det offer, man må bringe, for at en sådan blokade kan slå igennem, mens derimod en krig vil få så uoverskuelige, elendige følger, at jeg ikke kan se, hvad der er vundet ved den. Og jeg tror, det er meget svært at overbevise nogen om det.

Må jeg lige sige, at udenrigsministeren sagde, der var en mistillid til USA i mit indlæg. Det er der til den amerikanske præsident, ikke nødvendigvis til USA, fordi nogle af de kritiske bemærkninger, jeg er kommet med her, sandelig også er kommet frem i USA og altså, som jeg sagde, fra tidligere generalstabschefer, fra senatorer osv. Det er ledelsen af politikken, som jeg er kritisk over for, og den kritik deles altså også af mange i USA.

Det, jeg kritiserer, er, at præsident Bush har valgt at tolke 15. januar-linjen, FN-resolutionen, som en regulær krigserklæring og lægge op til det, hvor man kunne fortsætte sanktionerne i lang tid endnu og så, hvis de ikke virker – men det kan man først afgøre om et år eller halvandet – eventuelt gribe til andre midler. På nuværende tidspunkt er det efter min mening helt vanvittigt.

(Kort bemærkning).

Fischer (KF):

Jeg finder det overraskende i betragtning af hr. Gert Petersens analytiske evner på det udenrigspolitiske område, at hr. Gert Petersen i sine indlæg ignorerer den kendsgerning, at FN's Sikkerhedsråd meget bredt har besluttet, at der efter den 15. januar kan tages magtmidler i brug over for Irak, hvis man ikke har bragt den ulovlige aggression over for og besættelse af Kuwait til ophør. Det er ikke en amerikansk politik, det er en bred FN-politik.

Og hr. Gert Petersen overser den kendsgerning, at der med denne Sikkerhedsrådsbeslutning er kommet noget nyt ind i FN-politikken, der er nemlig kommet det ind i den, at vi går tilbage til noget fundamentalt i FN-pagten, at verdenssamfundet i givet fald kan anvende magt imod en aggressor. Det er resultatet af den nye forståelse i verden, bl.a. i Øst-Vest-forholdet. Var FN nået til den erkendelse for mange

år siden, kunne en lang række ulykkelige konflikter være bragt til ophør langt tidligere, eller de var slet ikke startet.

Må jeg så afslutningsvis sige om koblingen – og så skal jeg ikke sige mere om det – at når hr. Gert Petersen bringer Palæstina-Israel-konflikten ind i denne debat, må man også erkende, at der er to andre store problemer i området, som hr. Gert Petersen jo slet ikke omtalte: Der er kurdernes store ulykke, og der er konflikten i Libanon. Det er også berettigede spørgsmål at beskæftige sig med, bare ikke i denne dagsorden.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Hr. Fischer glemmer forskellen mellem »kan« og »skal«. Det er da rigtigt, at der i FN-resolutionen står, at efter 15. januar kan alle magtmidler bringes i anvendelse. Men den udlægges helt åbenbart af den amerikanske præsident, med de udtalelser, der er kommet til presen, som han har fremsat offentligt, på den måde, at efter den 15. januar skal de militære magtmidler bringes i anvendelse. Der er en stor forskel.

I øvrigt er jeg ikke så imponeret af FN-resolutionen og den enighed, der er opnået. Når man tænker på Kina, som undlader at stemme, helt åbenbart for at slippe ud af de sanktioner, som Kina har været ramt af – ikke i kraft af FN, men i kraft af enkeltlandes beslutninger på grund af Tien-An-Men-massakren, er jeg ikke så imponeret af den enighed. Men under alle omstændigheder står der ikke, at der efter den 15. januar »skal« bruges militære magtmidler, der står kun, at der »kan«. Men USA's præsident – og jeg siger udtrykkelig præsident – har tolket det, som om der skal. Det synes jeg man skal vende sig imod.

Så vil jeg godt lige sige – det fik jeg ikke sagt før – at jeg lyttede med stor interesse til udenrigsministeren. Vi har igennem dagsordenen fremlagt vores syn. O.k., lad os så se, om intentionen – at advare på en eller anden måde mod en krig, opfordre til, at man arbejder videre på at smide Hussein ud af Kuwait med fredelige midler – kan udtrykkes på en anden måde. Jeg ser frem til, om der kan komme et sådant dagsordensforslag. Vi er ikke så farisæiske, at vi mener, det absolut skal være vores; men vi må så se, hvad der kommer, hvad det er, man brygger på i øjeblikket.